

Publicerad 2008-08-14 17:28 av Emil Sundqvist

Ytterligare en fantasy-berättelse med stark anknytning till Levande i De Dödas Stad, men skriven några månader senare, fortfarande av den då 16 Emil. Denna saknar tyvärr slut, då det var tänkt att den skulle bli ganska mycket längre än den blev.

Alkemisten

Han betraktade främlingen från sitt fönster. Främlingen hade inte sett honom än, vilket, enligt honom, var en fördel. Han kunde nu betrakta honom när han var sig själv. När han väl hade upptäckt att han inte var ensam kunde det mycket väl tänkas att han skulle dra sig in bakom höga murar och inte låta någon komma nära honom. Alkemisten hade dock övat på sådana saker så han visste hur man bäst utnyttjade tiden. Det första han analyserade var gångstilen. Man skulle kanske kunna tycka att det inte är något man skulle försöka dölja för en främling, men faktum är att en del helt ändrar sitt sett att gå när det finns folk i närheten som de inte känner eller som gör dem nervösa. Andra ändrar den inte. Då kan man anta att de är rätt säkra på sig själva eller att de inte har något att dölja. Detta hade alkemisten lärt sig under sina studier. Otaliga timmar av observation för att få fram något som ingen, utom möjligen han själv, hade någon nytta av.

Främlingen närmade sig huset. Eftersom det var ljus ute och mörkt inne var det inte troligt att han kunde se att det stod en man där inne i dunklet. Byggnaden såg inte speciellt stabil ut och det fanns inga tecken på att den skulle vara bebodd. Han stannade upp för att betrakta huset. Stripor av hans axellånga hår skuggade delar av hans ansikte. Detta verkade irritera honom, men när han försökte stryka undan det kom det tillbaka igen som en asfågel till ett kadaver. Mannen, som verkade vara ganska ung, ägnade återigen sin uppmärksamhet till huset. I några sekunder stirrade han rätt in genom det fönster som alkemisten befann sig innanför. Han hoppade till och trodde att han blivit upptäckt, men det visade sig att så icke var fallet, för den unge mannens blick gled sedan iväg över fasaden. Det var ganska tydligt att han höll på att försäkra sig om att stället var tomt. Eftersom han var en främling så planerade han antagligen att övernatta i huset.

Plötsligt vände sig främlingen om och försvann. Han hade inte ändrat på sin gångstil så alkemisten kände sig fortfarande tämligen säker på att han inte hade blivit upptäckt. Detta fick honom att känna sig ganska stolt. Det var ju trots allt inte varje dag som man lyckades stå och betrakta någon utan att denne, vare sig aktivt eller inaktivt, lyckades lägga märke till en. Många små tankar och intryck lades nu ihop i hans hjärna likt ett pussel. Snart var pusslet färdigt och en idé om att på något sätt lyckas skapa osynlighet trädde fram.

Skarvarna mellan bitarna var fortfarande synliga, men när det åtgärdats var det mycket möjligt att osynlighet inte längre skulle tillhöra det omöjliga. Mörker gör saker och ting osynliga, tänkte han. Om jag kunde samla upp eller skapa mörker skulle jag ha osynligheten som i en liten ask. Han var tämligen säker på att lösningen låg i mörkret. Var kom mörkret ifrån? Var det bara avsaknad av ljus? Nä, det måste vara något mer, tänkte han. Frågor och svar (mest frågor) dök upp och försvann i hans huvud. Försvann! Där hade han något. Saker som försvinner är också osynliga. I alla fall tills det att de kommer till rätta. Vad han behövde var mörker och lite försvinnande. Var skulle han leta? Var skulle...

Ljudet av fotsteg avbröt honom. Han var inte längre ensam i sitt hus. Det fanns någon mer där. Utanför fönstret hade det nu börjat skymma, men han kunde se att det stod en häst tjudrad på gårdsplanen. Detta skrämde honom. Han hade sällan besök och de få gånger han hade det så var det inte någon som kom till häst. Främlingen han hade sett tidigare hade inte haft någon häst med sig, vilket betydde att den som befann sig i huset var någon helt okänd.

”Hoppas han är osynlig”, sa han för sig själv, men ändrade sig snart. Det skulle vara betydligt mer

skrämmande med en osynlig främling i huset än med ett helt rövarband; rövarband kan man lita på för de dödar alla som står i deras väg, men osynliga främlingar vet man aldrig var man har.

Försiktigt rörde han sig mot den lilla, rangliga trappan som ledde ner till undervåningen. De flesta av stegen knarrade, men alkemisten hade själv byggt huset och bott där två hela decennier så han visste vilka man kunde gå tyst på. Fotstegen hade upphört så han visste inte riktigt var inkräktaren höll hus. När han nästan nått trappans fot fick han sig dock en överraskning. Ett av de steg som han förut hade klassificerat som säkert knarrade. Det var inget högt knarrande, men ett knarrande var det.

När det gått närmare en minut utan att något hänt började han försiktigt röra sig igen. En liten strimma ljus föll fortfarande in i hallen genom ytterdörren som lämnats på glänt. Ljuset var inte starkt, men det var tillräckligt för att han skulle kunna urskilja dörren som ledde in till matsalen. Den var stängd, vilket den aldrig brukade vara. Alkemisten drog då slutsatsen att den eventuellt osynlige mannen befann sig bakom den och väldigt försiktigt öppnade han den därför. Först bara lite så att han kunde se in genom den. Han såg inget. Det var helt mörkt i rummet. Han öppnade den lite mer och fortfarande kunde han inte se något. Rädslan gick ur honom och han intalade sig att det bara varit inbillning. Nu öppnade han dörren helt. Den gav inte ifrån sig ett ljud. Detta var en aning oväntat med tanke på hur den såg ut, men faktum var att alkemisten var noga med att olja gångjärnen så att dörrarna i huset inte skulle knarra. Knarrande dörrar hade nämligen en tendens att skrämma honom. Även om huset såg ut att vara väldigt oplanerat och nonchalant byggt så var det faktiskt ett ganska välbyggt kaos.

Han trädde in i rummet och trevade sig fram för att hitta en lyckta. Han visste att han hade en någonstans i rummet, men inte riktigt var. Just när han kände den med sina utsträckta händer hörde han ett ljud som fick hans muskler att låsa sig fullständigt. Efter ett par sekunder insåg han att det varit hästen på gården som gnäggat. Denna upptäckt visade sig vara nyckeln till hans muskler för de låstes upp omedelbart. Med ett leende som var till hälften skrämt och till hälften generat vände han sig om.

”Ah!” skrek han. Bara en dryg meter ifrån sig kunde han urskilja konturerna av en annan man. Rädslan hade honom i ett ordentligt strypgrepp tills det att ett ynkligt gnyende kunde höras från någonstans innanför konturerna.

Med nytt mod, uppbringat tack vare det patetiska gnyendet, sa alkemisten:

”Vem är du och vad gör du i mitt hus?”

”Förlåt, jag trodde att det var tomt. Döda mig inte, är du snäll.”

”Jag ska inte döda dig om du inte ger mig en anledning”, svarade alkemisten och mer mod strömmade till för varje sekund.

”Det ska jag inte göra.”

Efter att ha försökt betrakta den andre mannen i mörkret en liten stund kom alkemisten ihåg lyktan. Han drog fram sitt elddon och öppnade luckan. Försiktigt tände han lyktan och riktade den mot den andre mannen. Det visade sig att det var samme man som hade spanat in hans hus tidigare under dagen. Han insåg att mannen nog hade kontrollerat att huset var tomt innan han vågat ta dit hästen och eventuell packning. Hästar var värdefulla djur och huset låg lite avsides och det var mycket tänkbart att det skulle kunna bo farliga människor där som inte skulle ha något emot att befria en ung man från hans häst.

Den unge mannen såg på alkemisten.

”Jag trodde att det var tomt”, upprepade han.

”Ja, men det var det inte. Jag såg dig tidigare, men jag antar att du inte såg mig. Jag stod gömd bland

skuggorna innanför ett fönster. Ganska listigt, va?”

”Ja, mycket listigt”, svarade den unge mannen och såg en aning förvirrad ut.

Alkemisten fortsatte konversationen med att fråga vad den unge mannen hette och var han kom ifrån. Det visade sig att han hette Zathe och kom från en liten stad längre norrut. Nu ville denne Zathe veta vad alkemisten hette. De flesta kallade honom för alkemisten, men han hade trots allt ett namn.

”Jag heter Shak, men jag kallas för alkemisten.”

”Varför då?”

”En gång i tiden var jag alkemist och sen har det bara blivit så att folk har kallat mig för alkemisten. Jag ser mig själv som en vetenskapsman nu mera, men namnet hänger kvar och det gör mig inget.”

”Lyckades du göra guld?” frågade Zathe.

”Självklart inte”, svarade alkemisten med en fnysning. ”Det går inte att göra guld.”

Zathe såg ut lite som ett barn som just blivit snuvat på sin efter rätt trots att han ätit upp alla grönsaker.

Alkemisten betraktade honom nyfiket. Detta var en reaktion som han inte hade väntat sig och det kunde mycket väl vara nyttigt för någon av hans framtida studier.

Under resten av konversationen framkom det att den unge mannen hade flytt från en stad som låg några mil österut efter det att han hämnats på en man som utnyttjat honom. Den mannen kunde mycket väl vara efter honom fortfarande, men han visste inte säkert. Alkemisten lade märke till att Zathe var väldigt osäker, men uppmuntrande kommentarer och leenden verkade hjälpa.

Zathe var mycket tacksam över att alkemisten lät honom stanna över natten. Alkemisten var bara glad att få sällskap. Ingen brukade vilja hälsa på honom eftersom de flesta som kände, eller kände till, honom ansåg att han var galen. Han visste inte vart de kunde ha fått det ifrån.

Zathe var ganska hungrig när han vaknade på morgonen. Först visste han inte var han befann sig, men snart kom minnet tillbaka. Han undrade var alkemisten befann sig och försökte komma ihåg vad han egentligen hette. Visst var det så att han kallades för alkemisten, men det vore ändå oartigt att glömma vad hans riktiga namn var. Till slut konstaterade han att han skulle tvingas vara oartig denna gång.

Alkemisten hade stigit upp tidigt eftersom han var ivrig med att komma igång med sina försök att skapa osynlighet. Han behövde mörker och mörker fanns i natten och i skuggor. Han visste dock inte hur han skulle kunna utvinna mörkret ur dessa båda. Det lät omöjligt, men för alkemisten var det bara en utmaning. Hans mål var klart för honom och inte förrän han ledsnat på idén skulle han ge upp!

Hela Zathes förmiddag gick åt till att leta efter hans värd. När han tillslut gav upp kom alkemisten ut ur ett skjul som såg så fallfärdigt ut att Zathe inte vågat gå i närheten av det, men tydligen så var det inte så farligt som det såg ut. Han funderade lite hastigt över hur alkemisten hade kunnat vara där utan att han hade hört några ljud. Skjulet var inte stort och av det lilla Zathe hann se innan dörren stängdes så var det tämligen fullt med redskap. Det var förstås möjligt att alkemisten befunnit sig på något annat ställe och gått in i skjulet alldeles nyligt, för att hämta något, utan att Zathe märkt det. Visst kunde han fråga, men det kändes som om det inte var något som han hade med att göra direkt.

De åt lunch tillsammans och samtalade under tiden. Zathe berättade mer om sitt förflutna och alkemisten lyssnade och uppmuntrade honom att fortsätta. Zathe var normalt inte den som pratade speciellt mycket, men nu pratade han desto mer. Det var precis vad alkemisten ville, för han ville helst inte berätta så mycket om sitt eget liv; dels hade han varit med om allt och visste vad som skulle hända, så det var inte speciellt spännande och dels så innehöll det mestadels misslyckanden och det kändes lite pinsamt att dela med sig

sådant.

Alkemisten fick höra en ganska detaljerad berättelse om hur den unge mannen råkat ha ihjäl sin far vid tio års ålder och därefter blivit hatad av sin mor; hur han rymt hemifrån på sin femtonde födelsedag; hur han kommit till en helt ny stad där han saknade både vänner och pengar; hur han där blivit utnyttjad och närapå förlorat livet och hur han hämnats på den man som utnyttjat honom. Det hela knöts ihop med den unge mannens ankomst till alkemistens hem. En del av historien hade alkemisten hört redan kvällen innan, men nya detaljer hade tillkommit så det hade ändå inte bara varit en tråkig upprepning.

Dagen flöt på utan att något hände. Zathe hade inga planer på vart han skulle ta vägen och alkemisten hade inget emot att han stannade ett tag så det var så det fick bli. De närmast följande dagarna tillbringade Zathe med att undersöka gården. Den låg ungefär hundra meter från landsvägen och bakom den började skogen. Den skulle han gärna vilja undersöka någon gång, men han visste att skogar kunde vara farliga om man inte kände området så väl, så han bestämde sig för att inte göra det så vida inte alkemisten var med. Gården bestod av bostadshuset, två små skjul och en ladugård. Alla byggnaderna såg smått fallfärdiga ut. Bostadshuset hade tegeltak, men det var så övervuxet av mossor att det knappt gick att skilja från de bräder som utgjorde tak på uthusen. Ingen av dem var målade så alla hade den grå färg som trä får när det får ligga ute. Bostadshuset var timrat och därmed såg det lite stadigare ut än uthusen, men inte mycket. Grunden som huset var timrat på var inte speciellt jämn, vilket gjorde att huset lutade och såg en aning vridet ut. Zathe upptäckte dock att alla de byggen som fanns på gården var betydligt stabilare än vad de såg ut att vara. Han hade undersökt alla ganska grundligt utom ett av skjulen; det var det skjulet där alkemisten alltid höll till. Av någon anledning vågade han inte riktigt gå in där. Han visste inte vad det var han var rädd för, men han anade att det var något hemligt på gång där inne. Alkemisten spenderade i stort sett hela dagarna där inne och allt man kunde höra där inifrån var någon enstaka, avlägsen smäll lite nu och då. Det där med att smällarna lät avlägsna konfunderade Zathe en aning. Skjulet var inte stort, men han antog att det kunde vara väl ljudisolerat.

I gräset utanför huset kunde Zathe hitta en hel del roliga insekter och när han hade tråkigt var det lätt hänt att hans sadistiska sida tog över. Han plockade av alla benen på ena sidan och satte sedan ner dem för att se hur det skulle gå för dem att gå; han plockade vingarna från de insekter som hade sådana; han stack barr igenom skalbaggar och fäste dem vid grässtrån för att se om de kunde ta sig lös. Detta var ganska taskigt mot de oskyldiga små djuren och det var han medveten om, men han kunde ändå inte låta bli.

Ännu en gång satt de och pratade om det förflutna, men nu hade Zathe redogjort för allt som hänt i hans liv minst två gånger, så det var alkemistens tur att berätta. Det hade gått en vecka sedan det att Zathe anlant till huset och det enda han fått höra om sin värd var att han en gång hade varit alkemist, men att han numera bara var en vetenskapsman. Nu fick han dock höra desto mer.

”Jag vaknade en morgon och visste vad jag ville göra med mitt liv. Kvällen innan hade jag inte vetat det, men nu visste jag. Jag skulle bli alkemist och den första alkemisten som verkligen lyckades göra guld av mindre värda metaller. Jag hade en hel massa idéer om hur det skulle gå till och jag kände en man som kunde förse mig med diverse kemikalier. Problemet var bara att jag inte hade några pengar till det. Faktum var att jag inte hade några pengar till något alls. Pengar är viktiga i den här världen och det förhåller sig så att vissa har mer än de behöver och andra betydligt mindre. Därför bestämde jag mig för att jämna ut det hela lite. Min plan var i stort sett den samma som den du hade när du lämnade ditt hem; det vill säga ingen alls. Jag stal en häst av någon jag inte kände och tog mig till en stad där jag inte kände någon. Jag fördrev

några dagar som tiggare och fick en hel del bra information om stadens invånare. Man kan avgöra hur rik en man är bara genom att se hur mycket han kan avvara till de som har det sämre ställt, ska du vet. Rika människor ger sällan bort något alls annat än en och annan har-de-inget-bättre-för-sig-än-att-smutsa-ner-gatorna-som-jag-sedan-tvingas-gå-på-blick. Dessutom visste många av mina kollegor en hel del om var de rikas hus låg och hur och när man lättast kunde ta sig in i dem om man skulle få det lite knapert. Jag bestämde mig för att det nog skulle vara bäst att satsa stort om man ändå skulle satsa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emil Sundqvist med Poeter.se id #22454 innehar upphovsrätten